

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2ObdoK/7/2023
Identifikačné číslo spisu: 1112209961
Dátum vydania rozhodnutia: 20.06.2024
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:1112209961.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beaty Miničovej a členiek senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Sone Pekarčíkovej v spore žalobcu SLOVENSKÁ KNIŽNÁ SPOLOČNOSŤ, s.r.o., so sídlom Klincova 35, 821 08 Bratislava, IČO: 31 369 944, zastúpeného: JUDr. Július Jánošík, advokát so sídlom Klincova 35, 821 08 Bratislava, IČO: 17 328 284, proti žalovanému JUDr. Karol Kovár, so sídlom kancelárie Vajnorská 8/A, 831 04 Bratislava, značka správcu S 310, správca úpadcu J.. F. M., E., narodený XX. H. XXXX, bytom W. XX, XXX XX J. W. F., zastúpenému AK Kovár a partneri s.r.o., so sídlom Dúbravská cesta 2, 841 04 Bratislava - mestská časť Karlova Ves, IČO: 50 971 662, za účasti intervenienta na strane žalobcu K. M., narodená XX. Y. XXXX, bytom W. XX, XXX XX J. W. F., zastúpenej J. V. M., bytom M. X, XXX XX J. W. F., o vylúčenie majetku zo súpisu konkurznej podstaty, v konaní o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28. februára 2023 č. k. 3CoKR/81/2022-385, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a.
- II. Žalovaný m á voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“), ako súd prvej inštancie, uznesením č. k. 3Cbi/8/2012-315 zo dňa 2. novembra 2022, prvým výrokom konanie podľa § 159 v kontexte § 161 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej tiež „CSP“) zastavil, keďže zistil, že pred Okresným súdom Bratislava I prebieha medzi totožnými stranami spor s totožným predmetom konania, ktorým je vylúčenie vyrovnacieho podielu úpadcu v spoločnosti SLOVENSKÁ KNIŽNÁ SPOLOČNOSŤ, s.r.o., so sídlom Klincova 35, 821 08 Bratislava, IČO: 31 369 944, v súpisovej hodnote 3 082 669 eur, zo súpisu všeobecnej podstaty úpadcu a konanie vedené pod sp. zn. 3Cbi/8/2012 začalo neskôr ako konanie vedené pod sp. zn. 2Cbi/8/2012.

1.1. Druhým výrokom, opierajúc sa o § 256 ods. 1 CSP, priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 100% s odôvodnením, že z procesného hľadiska žalobca zaviniť zastavenie konania, keďže dôvodom zastavenia konania nebolo správanie žalovaného po podaní žaloby,

ale iniciovanie súdneho konania o nároku, o ktorom sa už vedie iné súdne konanie.

2. Na odvolanie žalobcu proti uzneseniu súdu prvej inštancie, čo do jeho druhej časti výroku o trovách konania Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) uznesením zo dňa 28. februára 2023 č. k. 3CoKR/81/2022-385, prvým výrokom uznesenie okresného súdu Okresného súdu Bratislava I č. k. 3Cbi/8/2012-315 zo dňa 2. novembra 2022 v jeho II. výroku o trovách konania potvrdil. Druhým výrokom žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému k rukám jeho právneho zástupcu, plnú náhradu trov odvolacieho konania, a to do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie v osobe vyššieho súdneho úradníka, po právoplatnosti uznesenia odvolacieho súdu, rozhodne o výške náhrady trov odvolacieho konania.

2.1. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vo výroku vecne správne skonštatoval, že správca sa nedopustil takého konania, ktoré by zadalo dôvodnosť použitia § 257 CSP. V predmetnom konaní nie sú splnené podmienky zodpovedajúce dôvodom hodným osobitného zreteľa. Dodal, že i keď odvolací súd hodnotí druhý zápis iniciovaný správcem za zmätočný, vychádzajúc z vyššie uvedeného nemožno túto chybu správcu hodnotiť ako dôvod, pre ktorý došlo k zastaveniu konania o predmetnej excindačnej žalobe.

2.2. O trovách konania úspešného žalovaného, vzniknutých mu pred súdom druhej inštancie, odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že mu priznal ich plnú náhradu proti žalobcovi.

3. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, prípustnosť ktorého odvodzuje od ust. § 420 písm. f) CSP, teda že odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Navrhol, aby dovolací súd dovolaním napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie.

3.1. Žalobca vo svojom dovolaní, ktorého prípustnosť opiera o ust. § 420 písm. f) CSP, tvrdí, že nesprávny procesný postup súdu spočíva v nedoručení vyjadrenia žalovaného k odvolaniu, čím súd znemožnil strane - žalobcovi, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, k porušeniu princípu rovnosti strán sporu a kontradiktórnosti konania. Žalobca je názoru, že súd prvej inštancie porušil ust. § 374 CSP, keď nedoručil odvolateľovi vyjadrenie žalovaného k odvolaniu a znemožnil odvolateľovi, aby sa k nemu vyjadril. Svoju argumentáciu dovolateľ podporil citáciou z uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, konkrétne sp. zn. 8 Sžo 36/2012 publikované pod R 58/2013, sp. zn. 4Cdo/141/2010 zo dňa 21. októbra 2010, sp. zn. 5Cdo/200/2010 zo dňa 9. novembra 2010, sp. zn. 2Cdo/1235/2015 zo dňa 29. apríla 2016, Nálezu Ústavného súdu SR č. k. II. ÚS 352/2013. Zastáva názor, že aj v prípade, ak vyjadrenie žalovaného neobsahovalo žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa procesná strana už nebola vyjadrila v predchádzajúcom priebehu konania, a prípadne ide o vyjadrenie nemajúce vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, tak ho súd prvej inštancie bol povinný doručiť žalobcovi.

3.2. Dovolať ďalej tvrdí, že nakoľko sa vyskytla výnimočná situácia a dôvody hodné osobitného zreteľa spočívajúce v nezákonnom postupe správcu konkurznej podstaty (ktorý je osobou poverenou štátom) pred podaním žaloby, tak uvedené odôvodňuje nepriznanie náhrady trov konania. Namietá, že predmetný spor bol vyvolaný zmätočným a nezákonným postupom žalovaného, resp. správcu konkurznej podstaty, a preto požadovať náhradu trov konania v spore, ktorý bol zavinený nezákonným postupom úspešnej sporovej strany je v rozpore s dobrými mravmi a takýto postoj sa vyznačuje neprímeranou tvrdosťou (z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2MCdo/17/2009). Namietá, že súdy oboch inštancií nezistili, že žalovaný správca „súpisovou položkou“ fakticky neusiluje o „vyrovnaní podiel úpadcu v spoločnosti žalobcu“ ale o získanie 100% obchodného majetku žalobcu pri ignorovaní vlastníckych práv k „obchodným podielom“ ďalších spoločníkov žalobcu, aj keď vzhľadom k svojej kvalifikácii mal vedieť, že ide o cieľ protiprávny a šikanózný a rozporný s „dobrými mravmi“ a „zásadami poctivého obchodného styku“ - vo vylučovacom konaní nedosiahnuteľný - pre rozpor s

právnou úpravou - § 78 ZKR, no aj rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít - napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obo/35/2011 a sp. zn. 4Obo/173/2007.

Žalobca ďalej tvrdí, že výrokmi I. a II. napadnutého uznesenia krajského súdu došlo aj k porušeniu čl. 2 Základných princípov CSP, a to nenaplnením princípu právnej istoty a legitímneho očakávania, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. Namieta, že žalovaný správca „súpisovú položku“ formou sporný zápis a čísllovku/sumu 3 082 669 eur spísal protiprávne - rozporne s § 77 ods. 1 ZKR, a konal teda nezákonne a v rozpore s dobrými mravmi, pričom opísaný úkon žalovaného je absolútne neplatný. Navyiac tým, že žalovaný správca spísal do Súpisu konkurznej podstaty úpadcu súpisovú položku celkom trikrát a teda totožnými čísllovkami, blokáciou kompletného obchodného majetku znemožnil podnikanie žalobcu z titulu daného § 78 ods. 1 ZKR a žalovaný tento protiprávny stav, pri vedomí konkurzného súdu a pri absencii súdneho dohľadu, bez zmeny udržiava od roku 2012.

Dovolateľ vytyka odvolaciemu súdu, že tento sa vôbec nevysporiadal a nedal odpoveď na otázku, či chybné a zmätočné zápisy v obchodnom vestníku vykonané správcom odôvodňujú, alebo neodôvodňujú nepriznanie trov konania a prečo, z ktorého dôvodu hodnotí dovolateľ rozhodnutie krajského súdu ako nepreskúmateľné.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedol, že odvolací súd v odôvodnení napadnutého uznesenia zrozumiteľne objasnil svoje právne posúdenie veci na podklade, ktorého skonštatoval, že v predmetnom konaní nie sú splnené podmienky zodpovedajúce dôvodom hodným osobitného zreteľa podľa § 257 CSP. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu ako neprípustné odmietol, alternatívne, ako nedôvodné zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané, zastúpená v dovolacom konaní v súlade so zákonom, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP a contrario) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné ním napadnúť.

6. Podľa ustanovenia § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

7. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytykaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

8. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil sa strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Relevantnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu podľa ust. § 420 písm. f) CSP sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle vyššie citovaného ustanovenia sa rozumie nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v

zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktorý sa vymyká zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktorý tak zároveň znamená porušenie Ústavou SR zaručených procesných práv v spojení so súdnou ochranou práva.

10. Podstatou práva na spravodlivý proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky, poskytované právnym poriadkom, pričom integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

11. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Teda, intenzita zásahu do procesných práv strany sporu z dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu musí dosahovať mieru, resp. intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, hodnoteným dôkazom a ani právo na to, aby strana sporu bola pred všeobecným súdom úspešná, teda, aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04, IV. ÚS 22/04). V príslušnom procesnom kódexe koncipovaná prípustnosť dovolania sleduje trend nastolený judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej má tento mimoriadny opravný prostriedok slúžiť na nápravu najzávažnejších procesných pochybení, t.j. zmätočných rozhodnutí, ako aj na riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov, ako prvkov naplnenia princípu právnej istoty (III. ÚS 73/2018, IV. ÚS 528/2020, I. ÚS 204/2023).

12. Po preskúmaní veci dovolací súd uvádza, že nezistil žiadnu tzv. vadu zmätočnosti (závažné procesné pochybenie odvolacieho súdu), spočívajúcu v tom, že by odvolací súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP alebo práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

13. Žalobca vo svojom dovolaní tvrdí, že nesprávny procesný postup súdu spočíva v nedoručení mu vyjadrenia žalovaného k odvolaniu. Namieta, že súd prvej inštancie porušil ust. § 374 CSP, keď nedoručil odvolateľovi vyjadrenie žalovaného k odvolaniu, čím znemožnil odvolateľovi, aby sa k nemu vyjadril a zastáva názor, že aj v prípade, ak vyjadrenie žalovaného neobsahovalo žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa procesná strana už nebola vyjadrila v predchádzajúcom priebehu konania, a prípadne ide o vyjadrenie nemajúce vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, tak ho súd prvej inštancie bol povinný doručiť žalobcovi.

13.1. Vo veci konajúci senát najvyššieho súdu už prv vo svojom rozhodnutí sp. zn. 20bdo/45/2021 skonštatoval, že „V danej veci, keď posudzovanie povinnosti doručiť vyjadrenie protistrany z pohľadu porušenia práva na spravodlivý proces, konkrétne kontradiktórnosti ako jeho zložky, bolo už predmetom mnohých rozhodnutí ESLP, kde v rámci jeho rozhodovacej činnosti najskôr prevládal formalistický prístup, podľa ktorého bola kontradiktórnosť vnímaná absolutisticky a povinnosť zaslať vyjadrenie protistrane bola daná bez ohľadu na jeho obsah, teda aj v prípade, ak neobsahuje žiadne nové skutočnosti a právne argumenty (rozsudok č. 18990/91 zo dňa 18. februára 1997 vo veci Nideröst-Huber proti Švajčiarsku). Neskôr začal ESLP k otázke posudzovania kontradiktórnosti pristupovať menej rigidne a pripustil, že je potrebné zohľadniť aj to, či vyjadrenie protistrany obsahovalo také skutkové a právne argumenty, ktoré by mohli ovplyvniť výsledok sporu (vid. rozsudok zo dňa 3. júla 2009 Vokoun proti Českej republike, Čičmanec proti Slovenskej republike) a tento materiálny (neformalistický) prístup pripustil, že zásada kontradiktórnosti nemá absolútny charakter a nejde o porušenie práva na spravodlivý proces, ak by vyjadrenie nemalo vplyv na výsledok konania, pretože neobsahovalo žiadne nové skutkové a právne argumenty. Ústavný súd SR vo svojej judikatúre (IV. ÚS 19/2012, III. ÚS 481/2012, II. ÚS

267/2019) opierajúc sa o materiálny výklad zásady koncentrácie konania taktiež považuje za podstatné zaoberať sa obsahom vyjadrenia a tým, či malo vplyv na rozhodnutie vo veci, pričom medzi uvedené nepochybne patrí situácia, ak je vyjadrenie bezobsažné, prípadne ak sa v ňom len opakujú už uvedené argumenty (obdobne v rozsudok EŠP zo dňa 22. septembra 2020 vo veci Sarkocy proti Slovenskej republike, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/23/2011 a rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 155/2020 a IV. ÚS 660/2020)".

13.2. Uvedené je plne aplikovateľné aj v predmetnej veci. S ohľadom na aktuálnu rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít je aj v okolnostiach predmetného konania, s ohľadom na tvrdenia žalobcu v dovolaní, pre rozhodnutie dovolacieho súdu o dovolaní rozhodujúci obsah samotného vyjadrenia žalovaného k odvolaniu žalobcu, z dôvodu ktorého nedoručenia odvíja žalobca porušenie práva na spravodlivý proces a dovolací dôvod podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP.

13.3. Súd prvej inštancie v súdnej veci odvolanie žalobcu zo dňa 22. novembra 2022 doručil žalovanému na vedomie dňa 9. decembra 2022. Následne prípisom zo dňa 12. decembra 2022 predložil predmetné odvolanie krajskému súdu dňa 14. decembra 2022. Prípisom zo dňa 3. januára 2023 okresný súd doposlal odvolaciemu súdu podanie zo dňa 20. decembra 2022 s názvom Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu (na č.l. 366 spisu) a prípisom zo dňa 13. februára 2023 okresný súd doposlal odvolaciemu súdu ďalšie podanie žalovaného zo dňa 9. februára 2023 (na č.l. 371 a nasl. spisu) s názvom Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu - prílohy. Najvyšší súd konštatuje, že nanajvyššie stručné vyjadrenie žalovaného zo dňa 20. decembra 2022 a prílohy k nemu zo dňa 9. februára 2023 vo vzťahu k II. výroku uznesenia súdu prvej inštancie - o trovách konania a k argumentácii žalobcu v jeho odvolaní neobsahujú žiadne nové rozhodujúce skutkové tvrdenia prípadne právnu argumentáciu žalovaného. Vyjadrenie žalovaného zo dňa 20. decembra 2022 (v rozsahu 9 viet) obsahuje iba všeobecné konštatovanie žalovaného o správnosti posúdenia skutkového a právneho stavu súdom prvej inštancie a poukázanie na viacero iných konaní iniciovaných žalobcom voči žalovanému.

13.4. Dovolací súd pripomína, že pri posudzovaní nesprávneho procesného postupu, ktorý spočíva v tom, že strane bolo znemožnené uskutočniť jej patriace procesné práva, bude nevyhnutné posudzovať intenzitu zásahu do práva na spravodlivý proces a jednotlivé konkrétne porušenia procesných práv bude potrebné hodnotiť v kontexte celého súdneho konania, v kontexte dopadu na ďalšie procesné postupy a možnosti strany namietat, alebo zvrátiť nesprávny postup (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha. C. H. Beck, 2016, s. 1370).

13.5. Právo na kontradiktórne konanie nie je absolútne a jeho rámec sa môže meniť v závislosti od konkrétnych vlastností predmetného prípadu. Dovolací súd vzhľadom na vyššie uvedené uzatvára, že právo žalobcu na spravodlivý proces nemohlo byť a ani nebolo porušené, pretože vyjadrenie žalovaného k odvolaniu objektívne neobsahovalo iné argumenty ako tie, ktoré boli už predtým známe v prechádzajúcom priebehu konania, ani argumenty, ktoré by akýmkoľvek spôsobom ovplyvnili rozhodnutie dovolacieho súdu o odvolaní v podobe napadnutého uznesenia. Navyše, žalobca v dovolaní ani neuviedol, aké relevantné argumenty by predostrel, prípadne, aké dôkazy by súdu predložil, ktorými by mohol vyvrátiť tvrdenia žalovaného, a tak docieľiť zmenu rozhodnutia dovolacieho súdu.

13.6. V kontexte uvedeného je pri aplikácii materiálneho vnímania kontradiktórnosti konania a práva na spravodlivý súdny proces dovolaciemu súdu zrejmé, že tým, že súd prvej inštancie v súdnej veci nedoručil žalobcovi ako odvolateľovi vyjadrenie žalovaného k odvolaniu, nedopustil sa v okolnostiach predmetného konania nesprávneho procesného postupu v miere, ktorá by mala za následok porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces a tým naplnenie dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP.

14. Žalobca v dovolaní ďalej tvrdí, že dovolací dôvod podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP má byť daný aj z dôvodu nedostatočného odôvodnenia právneho názoru dovolacieho súdu v napadnutom uznesení, konštatujúceho, že v predmetnom prípade nie sú dane dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie trov konania podľa ustanovenia § 257 CSP, a z dôvodu nevysporiadania sa s podstatnými

argumentmi žalobcu v odvolaní. Namieta, že nakoľko sa vyskytla výnimočná situácia a dôvody hodné osobitného zreteľa spočívajúce v nezákonnom postupe správcu konkurznej podstaty (ktorý je osobou poverenou štátom) pred podaním žaloby, tak uvedené odôvodňuje nepriznanie náhrady trov konania. Dovolateľ vytýka odvolaciemu súdu, že tento sa vôbec nevysporiadal a nedal odpoveď na otázku, či chybné a zmätočné zápisy v obchodnom vestníku vykonané správcom odôvodňujú, alebo neodôvodňujú nepriznanie trov konania a prečo, iba stroho konštatoval, že nie sú splnené podmienky hodné osobitného zreteľa, z ktorého dôvodu hodnotí dovolateľ rozhodnutie krajského súdu ako nepreskúmateľné.

15. Dovolací súd uvádza, že právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné sudy zistia skutkový stav a po použití a výklade relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné, alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. V kontexte k dovolacím námietkam žalobcu považuje najvyšší súd za dôležité upozorniť na skutočnosť, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými zisteniami a rozhodnutie okresného súdu ako vecne správne potvrdil podľa § 387 CSP. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP). Podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, opierajúce sa v podstatnej časti o odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdnych rozhodnutí. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich jednotu (2Obdo/64/2021).

Odvolací súd k rozhodujúcim (kľúčovým) odvolacím námietkam žalobcu najmä v bode 6.1.2.-10. odôvodnenia rozhodnutia uviedol svoju argumentáciu v súlade so skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie a vyplývajúcim z obsahu spisu. Dovolací súd nesúhlasí s tvrdením dovolateľa, že sa odvolací súd nevysporiadal s jeho relevantnými odvolacími námietkami. Prízvukuje, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). Podľa názoru dovolacieho súdu, vychádzajúc z obsahu spisu, odvolací súd dostatočne vysvetlil dôvody, pre ktoré sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie.

16. Súd prvej inštancie v bode 4. odôvodnenia svojho rozhodnutia zdôraznil, že predmetom konania o vylučovacej žalobe podľa ustanovenia § 78 zákona č. 7/2005 Z. z. nie je vylúčenie súpisu (alebo oznámenia o doplnení súpisu) zverejneného správcom v Obchodnom vestníku, ale vylúčenie konkrétneho majetku, resp. konkrétnej majetkovej hodnoty, pričom z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že v oboch prípadoch (v konaní vedenom pod sp. zn. 2Cbi/8/2012 z oznámenia žalovaného zverejneného v Obchodnom vestníku č. 56/2012 pod položkou K 003732 a v konaní vedenom pod sp. zn. 3Cbi/8/2012 z oznámenia žalovaného zverejneného v Obchodnom vestníku č. 48/2012 pod položkou K 003068) sa jedná o totožný vyrovnačný podiel úpadcu, ktorý má svoj základ v jednom obchodnom podiele v spoločnosti žalobcu pôvodne patriacom úpadcovi ako bývalému spoločníkovi žalobcu (k tomu viď aj znenie ustanovenia § 114 ods. 2 Obchodného zákonníka). Zhrnul, že v oboch prípadoch sa žalobca domáha vylúčenia tej istej majetkovej hodnoty zo súpisu majetku, a teda predmetom rozhodovania súdu môže byť vylúčenie vyrovnačieho podiel úpadcu v spoločnosti SLOVENSKÁ KNIŽNÁ SPOLOČNOSŤ, s.r.o. v súpisovej hodnote 3 082 669 eur zo súpisu všeobecnej podstaty úpadcu len v jednom súdnom konaní a na uvedenom nemení nič ani skutočnosť, že žalovaný správca zverejnil v Obchodnom vestníku opakované oznámenie o zapísaní predmetnej majetkovej hodnoty do súpisu všeobecnej podstaty úpadcu. Uzavrel, že opakované zverejnenie oznámenia o zapísaní určitej majetkovej hodnoty do súpisu správcom nevytvára viacnásobné vytvorenie tejto majetkovej hodnoty, o vylúčení ktorej z konkurznej podstaty by sa mohlo rozhodovať vo viacerých súdnych konaniach.

16.1. Vo vzťahu k rozhodnutiu o trovách konania v zmysle ust. § 256 ods. 1 CSP okresný súd uviedol,

že z procesného hľadiska žalobca zavinil zastavenie konania, keďže dôvodom zastavenia konania nebolo správanie žalovaného po podaní žaloby, ale iniciovanie súdneho konania o nároku, o ktorom sa už vedie iné súdne konanie, preto žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnej výške.

16.2. Odvolací súd vo vzťahu k vyššie okresným súdom uvedenému dodal, že nesporným v predmetnej veci je výsledok konania o excindačnej žalobe, ktorým je zastavenie tohto konania pre litispenciou a nakoľko v predmetnej veci došlo k zastaveniu konania, použitie ustanovenia § 255 CSP je ako také vylúčené, nakoľko predpokladom jeho použitia je meritórny výsledok. Vylúčil i použitie ustanovenia § 256 ods. 2 CSP, keďže ide, o tzv. separátne trovy, ktoré nie sú závislé od výsledku konania. Zhrnul, že predmetom jeho posúdenia tak bola správnosť aplikácie ustanovenia § 256 ods. 1, resp. žalobcom v odvolaní tvrdená možnosť použitia § 257 CSP.

16.3. Odvolací súd následne skonštatoval, že všetky tri zápisy v Obchodnom vestníku, vykonané správcom v konkurznej veci úpadcu majú identický obsah, teda identifikujú úpadcu: J.. F. M., E., osobu správcu: JUDr. Karol Kovár, spisovú značku súdneho spisu: 3K/42/2010, typ súpisnej položky majetku: iná majetková hodnota - vyrovnací podiel úpadcu v spoločnosti SLOVENSKÁ KNIŽNÁ SPOLOČNOSŤ, s.r.o. a súpisovú hodnotu majetku: 3 082 669 eur. To, že v prípade identifikácie spísaného majetku, ako majetku tretej osoby ide o zrejmu nesprávnosť, odvolací súd vyvodil z typu súpisnej položky majetku, ktorá je vo všetkých zápisoch identická a takto identifikovaná majetková hodnota náleží výlučne úpadcovi, ktorý v konkurznom konaní nezaujíma polohu tretej osoby. Vo vyššie uvedenom kontexte nebolo podľa krajského súdu možné vyvodit' záver prezentovaný žalobcom, že mohol nadobudnúť dojem, že majetkové hodnoty sa sčítavajú, a tak žaloby podal z dôvodu opatrnosti. Odvolací súd reflektujúci na odvolaciu námietku žalobcu, a síce že nebol dodržaný postup podľa § 78 ZoKR, uviedol, že tento postup je vo vzťahu k žalobcovi irelevantný, a to z dôvodu, že z vyššie uvedených zápisov v Obchodnom vestníku nemohol žalobca vyvodit' svoje postavenie aktívneho legitímanta na podanie excisnej žaloby. Vysvetlil, že takáto žaloba, pri nároku úpadcu na vyrovnací podiel v obchodnej spoločnosti, ktorej bol spoločníkom, nespadá pod režim vylučovacích žalôb. Aktívna vecná legitímácia na plnenie (zaplatenie vyrovnacieho podielu) patrí správcovi majetkovej podstaty takéhoto spoločníka/úpadcu. Z uvedeného dôvodu odvolaciu námietku žalobcu o nedodržaní postupu podľa ust. § 78 ZoKR odvolací súd zhodnotil ako bezpredmetnú, pričom svoj záver primerane zdôvodnil v bodoch 6.2. a 7. odôvodnenia svojho uznesenia.

16.4. Odvolací súd sa tiež plne stotožnil so súdom prvej inštancie na trovy konania aplikovaným ustanovením § 256 ods. 1 CSP a na vysvetlenie doplnil, že pri zastavení konania sa zavinenie predpokladá a súd skúma, ktorá strana znáša zavinenie. Skonštatoval, že správca sa nedopustil takého konania, ktoré by zadalo dôvodnosť použitia § 257 CSP zdôraznil, že v predmetnom konaní nie sú splnené podmienky zodpovedajúce dôvodom hodným osobitného zreteľa a i keď odvolací súd zhodnotil druhý zápis iniciovaný správcom za zmätočný, vychádzajúc z vyššie uvedeného nemožno podľa krajského súdu túto chybu správcu hodnotiť ako dôvod, pre ktorý došlo k zastaveniu konania o predmetnej excindačnej žalobe. Nemožno teda podľa dovolacieho súdu súhlasiť s dovolateľom, že by odvolací súd opomenul reagovať na jeho odvolaciu námietku, že postup správcu žalovaného je výnimočnou okolnosťou a dôvodom hodným osobitného zreteľa pre nepriznanie trov konania. Pokiaľ dovolateľ vytýka odvolaciemu súdu, že „sa vôbec nevysporiadal a nedal odpoveď“ na otázku, či chybné a zmätočné zápisy v obchodnom vestníku vykonané správcom odôvodňujú, alebo nie odôvodňujú nepriznanie trov a prečo“, dovolací súd upozorňuje, že žalobca sa v rámci svojho odvolania ani nedomáhal od dovolacieho súdu zodpovedania uvedenej otázky a túto prvýkrát sformuloval až vo svojom dovolaní, rovnako ako argumentáciu o konaní správcu v rozpore s dobrými mravmi, či zásadami poctivého obchodného styku. Najvyšší súd uvádza, že odvolací súd - viazaný rámcom založeným argumentáciou žalobcu v jeho odvolaní, dostatočne zdôvodnil svoj právny názor o nesplnení podmienok pre aplikáciu ustanovenia §257 CSP, s ohľadom na odvolaciu argumentáciu žalobcu.

16.5. Záverom, neušlo pozornosti najvyššieho súdu, že zo štruktúry dovolania žalobcu (tvrdiaceho jeho prípustnosť podľa ust. § 420 písm. f) CSP) vyplýva, že tento popri námietke nedostatočného až

svojvoľného rozhodnutia odvolacieho súdu (ako dovolací dôvod v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP), dovolaním skôr napáda (spochybňuje) správnosť právneho názoru odvolacieho súdu o nespĺnení zákonných podmienok pre rozhodnutie o trovách konania v predmetnom konaní v zmysle ustanovenia § 257 CSP (dovolací dôvod podľa ustanovenia § 421 CSP). O uvedenom svedčí aj argumentácia žalobcu, že výrokmi I. a II. Napadnutého uznesenia malo podľa neho dôjsť „k porušeniu čl. 2 Základných princípov CSP tvrdeným nenaplnením princípu istoty a legitímneho očakávania, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. Taktiež pokiaľ dovolateľ tvrdí, že nakoľko sa vyskytla výnimočná situácia a dôvody hodné osobitného zreteľa spočívajúce v nezákonnom postupe správcu konkurznej podstaty (ktorý je osobou poverenou štátom) pred podaním žaloby, tak uvedené odôvodňuje nepriznanie náhrady trov konania (§ 257 CSP), potom dovolateľ nesúhlasí so závermi súdov, avšak nesúhlas s rozhodnutím súdu, či polemika s jeho závermi, nespadá do dikcie dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle ust. § 420 CSP, k čomu sa vyjadril dovolací súd už v bode 11. svojho rozhodnutia.

17. Najvyšší súd uzatvára, že v konečnom dôsledku závery odvolacieho súdu (v jednote so závermi súdu prvej inštancie) sú podľa názoru dovolacieho súdu dostatočne jasné a zrozumiteľné, dôkazom čoho je aj podané dovolanie, v ktorom bol dovolateľ schopný tieto závery jednoznačne identifikovať a argumentačne spochybníť. Prípadné nedostatky odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu teda nedosahujú intenzitu tzv. vady zmätočnosti, vyžadovanú ustanovením § 420 písm. f) CSP t.j., že sa sporovej strane odňala možnosť náležite argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky s jeho závermi) v rámci využitia prípadných mimoriadnych opravných prostriedkov.

18. Keďže vzhľadom na uvedené skutočnosti nie je podľa najvyššieho súdu dovolanie žalobcu podľa ust. § 420 písm. f) CSP prípustné, dovolací súd ho v súlade s ustanovením § 447 písm. c) CSP odmietol.

19. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

20. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.